

Sharon M. Draper (n. 1948, Ohio, SUA) este o îndrăgită scriitoare de literatură pentru copii și o profesoară multi-premiată. A studiat la Universitatea Pepperdine din California, apoi a început să lucreze în învățământ. Pentru activitatea didactică a primit numeroase premii și distincții, cele mai importante fiind Premiul Național pentru Profesoara Anului (1997) și Premiul Margaret E. Edwards (2015).

A scris peste douăzeci de cărți pentru copii, pentru care a primit o mulțime de premii: *Out of My Mind* (Din capul meu – California Young Reader Medal), *Tears of a Tiger* (Premiul Coretta Scott King), *Sassy: Little Sister Is Not My Name!* (desemnată de părinți cartea anului 2009), *Stella by Starlight* (Premiul Charlotte Huck).

SHARON M. DRAPER

Armonie

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

arthur

ZDRANG!

Cling!

Plici!

Zbang!

Ding!

Zvrrr!

Bumbel! Știu că ăsta nu este un cuvânt, dar sunet este. Cu pianul meu pot crea orice combinație de sunete. Asta este superputerea mea.

Mă așez la pian cu mâinile îndoite, cu degetele nerăbdătoare, pregătită să cânt. Mă străduiesc din toate puterile, caut mereu melodiile și armoniile potrivite. Game care urcă și coboară. Acorduri rapide de trei sau patru degete odată. Țopăitul delicat al degetelor, ca pe vârfuri, în susul și în josul claviaturii, la fiecare atingere, un sunet nou. Clape albe. Clape negre. Atinse pe rând. Apoi toate împreună. Sună diferit dacă apeși două clape deodată sau trei. Când amestec patru sau cinci sunete în

același timp e și mai bine. Pot apăsa și nouă clape în același timp, ba chiar zece, obținând un acord, dar, sinceră să fiu, sună cam ciudat.

La pian fiecare combinație de sunete este diferită. Sunete grave. Sunete înalte. Tonuri majore. Tânguieli minore. Bașii triumfători. Acutele ca niște lacrimi.

Cinci-patru-trei-doi-unu. Unu-doi-trei-patru-cinci. Sus. Sus. Sus. Jos. Jos. Jos. Armonie. Melodie. Acorduri. Game. Clapele negre scot niște sunete triste, ca atunci când plânge cineva. Cele albe scot sunete vesele, ca atunci când cineva râde. Folosindu-mă doar de degete, pot să pun clapele negre și cele albe să danseze împreună și să facă tot ce vreau eu.

Când cânt la pian, sunt tare! Ar fi bine dacă și restul vieții mele s-ar armoniza într-un fel de simfonie magică. Dar nu, nu prea.

Cânt la pian de la trei ani. Cam așa. În anul acela, de ziua mea de naștere am primit o jucărie cu clape din plastic roz-bombon, tipul acela de pian cu clape lătărețe, dezacordate care îi scoate din minți pe cei mari. Dar mie îmi plăcea la nebunie. Nu m-au interesat de nicio culoare păpușile, cuburile și serviciile de ceai pe care le promisem, ci numai pianul acela la care am zăngănit și am clămpănit fără încetare. Ca să aibă parte de puțină liniște, ai mei au fost nevoiți să mi-l ia în seara aia, așa că am adormit plângând. A doua zi dimineața le-am cerut să mi-l dea jos de pe frigider, unde îl pusese ca să nu ajung la el, și am cântat la el mai tot restul zilei. Am învățat singură să cânt câteva melodii și am ghicit diferitele tonuri ale fiecărei note. Voiam și mai mult.

Așa că marea mea dorință apoi a fost ca de Crăciun să primesc un pian. Era primul pe lista cu dorințe. Chiar dacă ai mei mă necăjeau mereu,

prefăcându-se că au uitat de pianul meu, la fiecare doi ani găseam sub brad o cutie mare, împachetată în hârtie roșie. Un pian de jucărie. Un pian roșu. Apoi încă unul roz. Fiecare dintre ele ceva mai bun decât cel dinainte. Am învățat să-mi scriu singură cântece, iar mai târziu și să citesc puțin notele. Da, eram obsedată. Însă acestea erau doar jucării și de obicei după câteva luni unele dintre clapele din plastic se stricau.

În anul în care am împlinit șapte ani, de Crăciun nu am mai primit o cutie mare. Am primit o păpușă (ai mei ar fi trebuit să știe că nu mă mai interesau păpușile) și câteva jocuri de societate, ceea ce era o tâmpenie, pentru că de regulă noi nu ne petreceam timpul toți trei împreună, jucându-ne. Cred că a fost o dovadă de egoism din partea mea, dar eram cam furioasă.

În sfârșit, după ce ne-am desfăcut toate cadourile, binedispusă, mama a zis:

— Mie mi-e foame. Hai să facem niște clătite!

La fel de vesel a răspuns și tata:

— Bună idee! Isabella, vrei să vezi tu dacă avem amestec pentru clătite?

Nu pricepeam de ce mă pune pe mine să fac asta, dar era Crăciunul, așa că am spus „Sigur“. Am căutat în bufet și, găsind chiar două cutii cu amestec pentru clătite, m-am întors în camera de zi să dau raportul.

În mijlocul încăperii, unde doar cu câteva clipe înainte zăceau doar hârtii de ambalaj roșii și verzi mototolite, se afla acum o cutie *uriasă*, împachetată în argintiu.

Pe ea era scris cu litere mari, negre, numele meu. Am rămas cu gura căscată.

— Deschide-o! mi-au spus amândoi.

Am ezitat pentru o clipă, apoi am sfâșiat ambalajul. Era un pian portabil! O claviatură de pian *de-adevăratelea* – un Casio!

— O, uau! îmi amintesc că am exclamat.

Claviatura era neagră, strălucitoare și parcă acoperea toată podeaua camerei de zi. Mă simțeam ca în rai.

Având optzeci și opt de clape grele, dădea impresia că este un pian adevărat. Avea și difuzoare încorporate, plus butoane pe care, dacă le apăsam, cânta diferite ritmuri, cum ar fi cele de jazz, de marș militar sau de tobe. De acestea nu aveam nevoie de fapt, dar făceau pianul și mai interesant. Puteam și să mă înregistrez cu el, după care puteam să ascult din nou ceea ce compuneam. Îmi permitea să mă ascult cântând ca să mă pot corecta atunci când o dădeam în bară și să mai șlefuiesc pasajele mai grele.

La școală mama m-a înscris la lecții de pian. Tata mi-a cumpărat partituri. Dar, deși chiar ei îmi cumpăraseră pianul Casio, au început să se enerveze că

zdrăngăneam la el continuu. Erau zile în care atunci când îmi spuneau „Mai fă și tu o pauză!“, păreau furioși de-a dreptul. Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama că nu pe mine erau supărați, ci unul pe celălalt. Probabil că zgomotul îi făcea și mai nervoși. Pentru că nervoși erau oricum. Dintotdeauna se certaseră din te miri ce prostii, dar acum parcă se certau *chiar* tot timpul.

Se ciondăneau dacă să mâncăm la cină hotdog sau hamburgeri. Se ciorovăiau dacă să mă îmbrace cu jeanși sau cu colanți. Scandalul putea izbucni în orice clipă. Pentru că nu se găseau cheile mașinii, pentru că se înmuiașe săpunul sau pentru că se arsesse pâinea prăjită. A mai fost și incidentul cu Kool-Aid¹. Cine s-ar fi putut gândi că un lucru așa de banal cum este Kool-Aid poate duce la o ceartă? Însă a dus. Asta s-a întâmplat acum trei ani de zile; aveam cam opt ani pe atunci.

Au început să se certe chiar înainte de cină. Dintr-un motiv sau altul, tata nu putea suferi Kool-Aid albastru. Zicea că nu are nicio noimă ca o băutură de culoare turcoaz să aibă aromă de zmeură, așa că refuza să bea așa ceva. Eu stăteam la masă și tocmai mă pregăteam să-mi torn un pahar de Kool-Aid albastru. Mama a ridicat tonul. Tata a ridicat tonul și mai tare.

¹ Băutură răcoritoare cu diferite arome (n. trad.).

Eu deja tremuram. Tremuram zdravăn. Apoi tata a început să țipe de-a dreptul, iar eu am scăpat sticla pe jos. Capacul sticlei s-a rupt, iar lichidul albastru, lipicios a sărit peste tot. Țipetele s-au transformat în răcnete. Mama a început să plângă, iar eu m-am gândit că am făcut-o de oaie.

Am zbughit-o în camera mea, m-am ghemuit în pat și mi-am acoperit urechile cu o pernă.

Când răcnetele au încetat în sfârșit, deja ora mea de culcare trecuse. M-am strecurat în bucătărie, pășind pe vârfuri, și am înhățat două felii de pizza rece din frigider. Mama și tata uitaseră cu totul de cină și, se pare, și de mine.

A doua zi de dimineată, când tocmai mă trezeam, mi-a bătut tata la ușă.

— Te-ai trezit? a întrebat el blând.

— Da.

— Ești în regulă?

— Așa cred, am spus, ridicându-mă în capul oaselor, rezemată de pernă.

— Îmi pare rău, Isabella. Îmi pare așa de rău că problemele dintre mine și mama ta îți fac viața grea.

— Mama a plâns, i-am spus.

Nu îmi dau seama dacă îl acuzam sau voiam o explicație. Probabil că și una, și alta.

— Așa este. Mă tem că tot ce îți pot spune este cât îmi pare de rău.

Atât a spus.

— Îmi pare rău că am vărsat sticla de Kool-Aid. Am făcut mizerie... Și știu că uneori uit să spăl vasele.

— Nu, nu, nu! a zis el repede. Tu nu ai făcut *nimic* rău. Absolut nimic. *Noi* am fost de vină, nu tu! Noi am fost urâcioși unul cu celălalt, iar tu n-ar fi trebuit să asști la toate astea. Îmi pare tare rău. Toate astea nu s-au întâmplat de fapt din cauza sucului ăluia cu prea mult zahăr.

Tata m-a îmbrățișat scurt și mi-a zâmbit.

— Întâmplarea a făcut ca de data asta să ne contrazicem pe tema sucului. Dar ar fi putut fi și din pricina covorului, a pasteii de dinți, ba chiar și a vremii. Pare că pur și simplu nu suntem în stare să ne mai înțelegem.

— Mda, am băgat de seamă – am bombănit. Ar fi fost și greu să nu observ.

Tata mi-a atins nasul cu degetul.

— Ne certăm noi pentru o grămadă de lucruri, dar niciodată din cauza ta, Isabella. În privința *asta* suntem amândoi pe aceeași lungime de undă. Amândoi te adorăm pur și simplu. Înțelegi asta, da?

Era limpede că dorea să spun că da, așa că am dat din cap că da.

— Pe mine este foarte supărată mama ta, Izzy, nu pe tine, a continuat tata.

Ce ciudățenie! Tata nu îmi spunea niciodată așa. Mama mă alinta așa. Lui îi plăcea cum suna „Isabella” atunci când îmi rostea numele cu voce tare, întotdeauna spunea asta.